

PREGARIES VIVES 2

Manolo

ÍNDIX:

<u>Travessia pel desert.....</u>	<u>3</u>
<u>La posta de sol.....</u>	<u>4</u>
<u>M'estic fent gran!.....</u>	<u>5</u>
<u>Uns arriben i altres se'n van.....</u>	<u>6</u>
<u>Catorze anys junts!.....</u>	<u>7</u>
<u>Les bodes d'or.....</u>	<u>8</u>
<u>L'esperança de viure.....</u>	<u>9</u>
<u>Creia que era un somni!.....</u>	<u>10</u>
<u>Plorava perquè no tindria temps.....</u>	<u>11</u>
<u>Un parenostre diferent.....</u>	<u>12</u>
<u>La fitxa de seguiment.....</u>	<u>14</u>
<u>El moneder.....</u>	<u>15</u>
<u>El sopar a casa dels amics.....</u>	<u>16</u>
<u>Alzheimer religiós.....</u>	<u>17</u>
<u>És tonta!.....</u>	<u>18</u>
<u>M'havia pegat!.....</u>	<u>19</u>
<u>L'aixeta.....</u>	<u>20</u>
<u>La noia feliç.....</u>	<u>21</u>
<u>El meu amic Jordi.....</u>	<u>22</u>
<u>Em parles a través dels infants.....</u>	<u>23</u>
<u>Nosaltres i la informàtica.....</u>	<u>24</u>

TRAVESSIA PEL DESERT

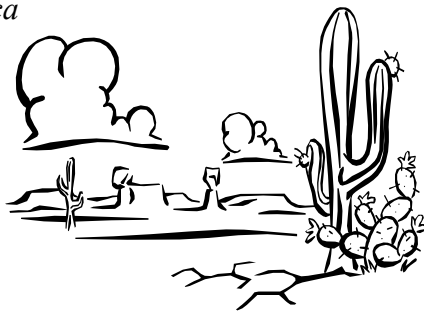
Porto molts dies
de gran sequera espiritual.
No tinc gaires inquietuds importants
ni dedico temps a la pregària.
Al meu voltant passen coses
però no sé contemplar-les.

A casa perdo sovint la paciència,
la canalla no para de cridar i barallar-se;
potser m'estan demanant que em dediqui més a ells,
però jo ja no sé llegir aquests senyals.

Deixo per més tard
el que sé que he de fer ara.
I em cansa fer el que he de fer.

Tot plegat sé que estic passant un mal moment...
Em sento travessant pel mig del desert...

*"No t'amoïnis, fill meu,
jo també vaig fer la travessia del desert.
L'important és que no perdís l'esperança
i que tinguis la completa confiança
que jo sempre estic amb tu.
Fuig dels miratges del desert,
però recorda que en qualsevol lloc
s'hi pot amagar un oasi...
Al desert estàs sol, sí...
Quina gran oportunitat per retrobar-te
i amarar el teu cor
per les grans lluites que t'esperen!
Fill, t'estimo i sempre estaràs en el meu cor.
Ara, camina cap endavant, amb el cor alegre
i no oblidis donar gràcies per la teva travessia."*

LA POSTA DE SOL

Aquest estiu he gaudit de moltes postes de sol,
un gran espectacle que a la ciutat no puc contemplar.
M'he quedat embadalit amb tots els colors i matisos
que es dibuixen al cel i a la terra.

L'horitzó és una estampa meravellosa,
que va canviant a poc a poc.

El sol, que feia poques hores
ens castigava sense pietat,
es deixa ara contemplar
en la seva dansa vespertina.

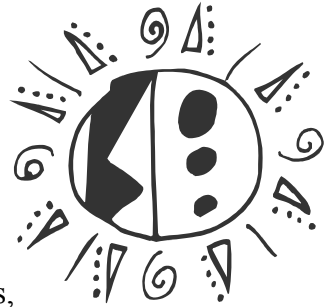
S'ha convertit en un anell de foc
que, abans d'amagar-se sota les muntanyes,
ens banya amb una explosió de llum i colors.

La terra comença a omplir-se d'ombres
que transformen l'horitzó constantment
i omplen l'esperit d'una pau infinita.

La meva ànima s'ha omplert de tu,
Senyor, i de la teva infinita bellesa,
contemplant les postes de sol.

M'hagués agradat que duressin eternament,
però la bellesa ha de ser efímera, oi?
Com, si no, desitjaríem tant tornar-la a trobar!

He descobert també, Senyor,
que nosaltres no posseïm la bellesa.
És ella la que ens posseeix
i la que engrandeix el nostre esperit.
Ens posa al cor un tast de la teva divinitat
perquè anhelem trobar-te sempre...
I l'últim descobriment encara,
aquesta bellesa no és estranya a la Creació,
tu l'has posat en el cor del que ens envolta (Gn 1).
Gràcies, Senyor, per mostrar-te en la posta de sol!

M'ESTIC FENT GRAN!

Ahir em recordava, Senyor,
d'una trobada d'iniciació
que vam organitzar ara fa 15 anys!
El consiliari es mantenia una mica al marge
de les danses i els jocs,
i en un moment donat em va dir:
"Jo també era com tu quan era jove".
Em va semblar una afirmació
d'una persona que ja se sentia gran,
i vaig pensar que jo trigaria molt
a dir una cosa semblant...

He de dir Jesús, que ja ha arribat aquest fatal moment!
Em canso de coses que abans ni pensava,
m'ho penso dos cops abans de començar res
i de vegades no faria segons què.

No és que no vulgui fer-me gran, Senyor.
Crec que la maduresa és molt important.
--Aquest mateix consiliari també em deia
que, contràriament al que la majoria pensa i vol,
la joventut no ha de ser la meta de la nostra vida.
Ser jove és una etapa més que cal superar
per arribar a la maduresa, a la plenitud--.

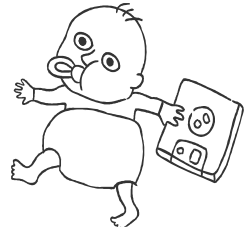
El que passa, Jesús, amic,
és que no m'agrada sentir que les forces
o la paciència o la ingenuïtat se m'acaben.

Voldria mantenir sempre l'esperit de lluita,
la iniciativa i les ganes de transformar allò que no m'agrada,
però ara, més que mai, necessito que m'ajudis, Senyor.

Gràcies.

UNS ARRIBEN I ALTRES SE'N VAN

L'altra dia, a l'institut, dos professors parlaven sobre la mort sobtada de la mare d'una companya quan estava de viatge en el seu poble. Ningú no s'esperava aquest trànsit perquè res feia pensar que la seva fi era imminent. El que em va sorprendre, Senyor, és que en un moment donat, un d'ells digués:
"Fitxat, tu, que uns arriben i altres se'n van. És la vida i s'ha d'acceptar així".
I és que aquell company acabava de ser pare feia tot just una setmana.

Així és la vida, Senyor? Per què?
Quin moment és l'adequat per venir a aquest món o per marxar?
Qui ho decideix?
Tu en la teva gran saviesa o les ànimes dels qui passen per aquest món?
No sé si tenen sentit aquestes preguntes, Senyor!
però m'ha fet pensar molt aquesta reflexió tan humana.
Què fem aquí, Senyor? Quina és la nostra missió?
Quin el sentit de la nostra vida?

... He cregut sentir la teva veu que deia:
"Qui és aquest que enfosqueix els meus plans amb paraules d'ignorant?" (Jb 38, 2)
I voldria que em possessis als llavis les paraules del sant Job:
*"Jo sóc ben poca cosa. Què puc replicar?
Amb la mà em tapo la boca!
He parlat massa i no vull respondre.
No hi afegiré res més"* (Jb 40, 4-5). **Amen.**

CATORZE ANYS JUNTS!

Aquest any hem celebrat catorze anys de casats.
No és una data especial, ja ho sé Senyor,
però l'hem celebrat d'una manera especial.
Especial, perquè ens seguim estimant.
Especial, perquè continuem junts.
Especial, perquè mantenim la il·lusió
de formar una família.
Una família que sàpiga
estimar-se i dialogar entre ells
i escoltar-se i sorprendre's
i obrir-se als altres, també als de fora...

I sabem que encara no ho hem aconseguit
... del tot...
però, per això mateix,
encara tenim la il·lusió d'aconseguir-ho,
i de pensar que el nostre projecte
té sentit,
i que tu hi ets al darrere,
ajudant-nos,
donant-nos un cop de mà,
i, també, per què no?
algun que altre ensurt.
Però això és la vida que tenim,
i que volem conservar,
per millorar-la i perquè, al final,
ens puguem sentir orgullosos
d'haver transmès als nostres fills
l'únic que de debò té valor:
l'amor i l'autenticitat entre les persones.
T'estimem, Jesús. Ens estimem, Jesús.

LES BODES D'OR

Avui hem celebrat unes bodes d'or.
És un matrimoni de la parròquia
que Tu coneixes bé, oi, Jesús?
Els estaven "serenament eufòrics"
amb aquella alegria serena que donen els anys.
I és que han hagut d'esperar
un any per celebrar les seves bodes d'or
perquè la malaltia els ho va impedir
quan corresponia.

I m'ha sobtat que a la celebració
--discreta, com ho són ells també--
se'ls hi recordés què és l'amor i
l'important que és estimar-se i
les coses que han de passar
dues persones que fan l'opció de viure
juntament, estimant-se.

I m'ha fet pensar.
Què els hem de dir nosaltres, Senyor,
a aquestes persones
que porten més de cinquanta anys junts?
És que sabem més nosaltres que ells?
Per què sempre hem d'anar de savis per la vida,
i parlar de tot com si en sabéssim?

Crec que, de vegades, als cristians
ens falta més humilitat
i més capacitat de contemplació.
Les paraules no haurien de ser tan importants
si del que es tracta és de compartir l'amor i la fe.
Què en penses tu, Jesús?

L'ESPERANÇA DE VIURE

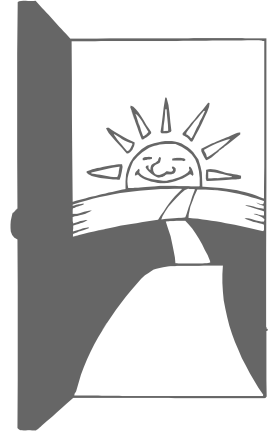
Fa uns dies em vaig assabentar
que una companya del treball
portava molts anys operada de l'estómac
i per la seva alegria de viure
i la seva "normalitat" mai no ho hauria sospitat...

Ahir vaig rebre un correu
de la meva amiga malalta
amb un muntatge preciós
d'una persona que no s'havia rendit
a la seva malaltia i que, de moment,
estava vencent el càncer...

Avui he parlat amb una noia
que a l'estiu es va clavar un vidre a l'ull
però estava molt contenta --i nerviosa--
perquè dintre d'uns dies la tornaven a operar
i podia recuperar la visió de l'ull.
A més estava desitjant que l'operés
el mateix metge, perquè estava "com un tren"
--Ja saps, Senyor, ¡cosa d'adolescents!--...

Avui també, he sentit una entrevista
a un famós que, després de la mort de la seva dona,
havia caigut en una forta depressió,
però que malgrat tot, mai no se li havia
passat pel cap treure's la vida i, que,
gràcies als amics i als metges,
ara estava començant a sortir del forat...

Tot això, Senyor, han estat retalls d'esperança,
i m'han ensenyat que l'esperança per viure
mai no s'acaba si un no vol.
Dóna'm Senyor, d'aquesta esperança
perquè jo també pugui transmetre aquesta sana alegria per viure.

CREIA QUE ERA UN SOMNI!

Ahir, amb la Irene, ho recordàvem.
Quan va néixer el seu germanet
la vam portar a l'hospital a veure'l.
Va obrir uns ulls immensos,
de sorpresa,
i li va dir a la mare:
"Sembla que és un somni, mama!
el puc agafar?"
I se li queia la baba.
I no sabia si riure o plorar...

Un somni!
Quina paràbola més maca per descriure
el naixement d'un nen!
Una vida que es gesta d'amagat
durant tant de temps i que,
de sobte, un dia
es materialitza en una cara,
uns ulls, un cos petitet
i una vida que,
de mica en mica,
anirà essent més i més autònoma.

Senyor, vull tornar a tenir
aquesta intuïció infantil que,
de ben segur, tots hem tingut de petits.
I vull tornar a tenir
uns ulls clars i innocents
com els de la meva filla
aquell dia a l'hospital.
Vull tornar a gaudir del miracle de la vida, Senyor!

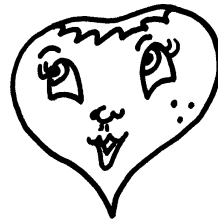

PLORAVA PERQUÈ NO TINDRIA TEMPS...

L'altre dia, celebrant la castanyada al MIJAC, vam organitzar una sèrie de jocs i tallers per oferir-los a tots els nens que hi volguessin participar.

Un d'aquests tallers consistia en fer una figureta amb una castanya, filferro, plastilina, gomets, xinxetes... Va tenir molt d'èxit i molts xavals van fer coses ben maques.

Quan ja faltava poca estona per recollir els tallers, va venir una noia plorant perquè li havien tret la seva figura.

Plorava, no tant perquè li havien pres, sinó perquè no tindria temps de fer-ne una altra!

A mi, d'entrada, com a adult, em va sorprendre la raó que donava tot plorant i la intentava consolar dient que algú l'hauria agafat per equivocació o... però ella insistia en que no tindria temps de fer-ne una altra...

M'ha encantat aquest esperit de sobreposar-se ràpidament a una dificultat sense recrear-se en la pena... Quina lliçó més important m'has donat, Senyor, avui a través del seu testimoni. Gràcies, Senyor Jesús!

UN PARENOSTRE DIFERENT

PARENOSTRE i pare de tots,
als qui coneixes i estimes tal com són.
Pare de la Nerea, del Michael, de l'Isma,
Pablo, Mar, Andrea, Saray, Cristina, Noemí, Anna
i Ainoha... Com pots ser el pare de persones tan diferents?

QUE ESTEU EN EL CEL
i en el cor de cada un de nosaltres,
perquè on hi ha la vida, allà hi ets tu...
I quanta vida hi ha en el nanos del meu grup!

SANTIFICAT SIGUI EL TEU NOM
el que portes en cada un d'ells,
perquè alguna "cosa" teva hi ha en cada un d'ells.

VINGUI A NOSALTRES EL TEU REGNE,
que ens ompli l'alegria, l'esperança i la il·lusió,
que deixem enrere els "mals rotllos",
els problemes, les preocupacions...

FACI'S LA TEVA VOLUNTAT.
Sí, la teva i no la nostra,
perquè sovint ens oblidem de la nostra condició de fills
i actuem i vivim com a simples titelles dels nostres egoïsmes.

AIXÍ EN LA TERRA COM ES FA EN EL CEL.
Que el grup sigui un reflex
de la relació d'amor que tu ens tens.
Que puguem viure i actuar com a persones lliures
i com a iguals.

EL NOSTRE PA DE CADA DIA,
el teu amor i la teva persona
i allò que fem i allò que ens va formant com a persones,
al grup, a casa, al carrer, al col·legi, al treball...

DONEU-NOS, SENYOR, EL DIA D'AVUI.
Ajuda'ns cada dia a posar la nostra esperança
més enllà del que necessitem immediatament
i dels nostres egoïsmes.

I PERDONEU LES NOSTRES CULPES,
allò que ens porta a tractar-nos malament
i a cridar-nos i a fer-nos mal...
A burlar-nos dels altres i a trencar les amistats.

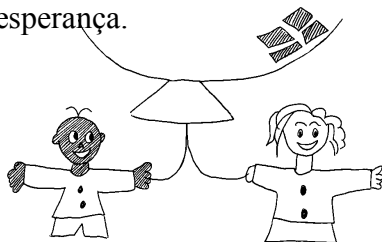
AIXÍ COM NOSALTRES,
tots i cadascú de nosaltres,
del més petit al més gran.

PERDONEM ELS NOSTRES DEUTORS
i ens oblidem de les coses dolentes,
de les baralles que hem tingut i dels insults
i volem tornar a ser amics i a continuar en el grup...

NO PERMETEU QUE CAIGUEM EN LA TEMPTACIÓ
del desànim, de l'abandó,
de l'oblit de tot el que hem compartit.

I DESLLIUREU-NOS DE QUALSEVOL MAL
o enemic o desil·lusió o desesperança.

AMÉN. Amén.

LA FITXA DE SEGUIMENT

Ahir vam començar a fer les fitxes de seguiment i els animadors de cada grup vam fer una per compartir-la a l'equip.

Nosaltres vam fer la de l'I...
perquè ens va semblar
que ens resultaria fàcil posar-nos d'acord.
Realment vam veure que teníem
unes mateixes impressions
respecte al seu comportament,
a la seva participació,
i a la relació amb els companys...

Però jo vaig tenir
l'estranya sensació que
estàvem plasmant massa anecdòticament
la seva vida a través d'uns ítems establerts.
No estic dient que no serveixi
l'esforç de fer aquestes fitxes,
sinó que podem caure fàcilment
en quedar-nos amb quatre coses
i no anar al fons de la seva personalitat.
Per què destaca tant al grup?
Per què fa tant el pallasso?
Per què...? Per què...?

Gràcies, Jesús, per fer-me adonar
que l'he de prestar més atenció
a ell i als altres infants del grup
per tal de no quedar-me en els fets
anecdòtics i per poder-lo estimar
tal com és. Gràcies, Senyor.

EL MONEDER

Fa poc el meu fill em va sorprendre
amb un detall entranyable.

Portem dies mirant de comprar un cotxe,
perquè el que tenim ja comença a estar vell

El cas és que tenint ja decidit un,
estàvem ultimant els detalls del contracte
i el pagament del vehicle.

Llavors, el meu fill
em va ficar la mà a la butxaca,
em va treure el moneder i, sense dir res,
el va sospesar, el va obrir,
va veure que hi havia moltes monedes
i hi va ficar la mà per pagar...

Santa innocència,
que no sap encara
el preu inhumà de les coses!
Benaurada il·lusió,
que vol solucionar-ho tot
amb un toc senzill de mà!
Envejable tendresa,
que embolcalla les coses
amb un somriure màgic!

Dóna'm, Senyor, un altre cop,
la sana mirada dels infants
i un cor tan pur que pugui disfrutar
de la vida amb il·lusió (Ez 11, 19).

EL SOPAR A CASA DELS AMICS

L'altre dia vam anar a sopar a casa d'uns amics,
ells tan hospitalaris com sempre,
doncs mai deixen que portem res...
Va venir, també, la nostra amiga,
la que continua lluitant
per vèncer el mal
que l'ha destrossat per dins.
És la meitat del que era abans
--i això que abans ja era menuda--
però la vaig trobar forta en la feblesa,
amb moltes ganes de viure
i de parlar amb els amics;
de superar aquest tràngol
i de dir adéu a la malaltia...
però també estava preocupada.
Els darrers anàlisis no han estat del tot positius.
Han de fer-li més proves, Senyor,
i no sabem el que trobaran...
Dintre de tot, l'alegria del reencontre
va ser meravellosa,
i vaig donar gràcies de tornar-me-la
a trobar tan plena de ganes de viure,
encara que el vestit del cos no l'acompanyava del tot...
El que importa, però, és la il·lusió,
oi, Jesús?
I les ganes d'estar vius,
i les ganes de compartir,
i de riure, i de xerrar i de saber dels altres...
I em va saber greu no haver-la acompanyat més
en el seu viacrucis particular.
Et demano, Senyor, que no l'abandonis ara,
I que trobi les forces per seguir endavant.
Compto amb tu. Gràcies, Senyor Jesús!

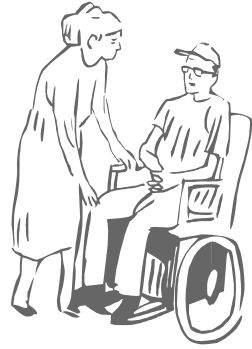
ALZHEIMER RELIGIÓS

He rebut una pregària amb aquest títol.
Començava amb una reflexió
en la que a partir d'una petita experiència,
afirma que l'acompanyament
de les persones amb Alzheimer
no s'ha de fer
perquè elles es recorden de nosaltres,
sinó perquè nosaltres ens recordem d'elles.
I acabava dient:

*Senyor que us conegui,
perquè si us conec us estimaré.
Senyor que us estimi,
perquè si us estimo us seguiré.*

I m'ha agradat molt, Senyor.
Per la seva senzillesa,
per la seva veritat
i perquè és un crit
a no abandonar-nos a la rutina,
i a no oblidar-nos de Tu,
i a no perdre la fe per negligència,
com aquell que en créixer
perd la innocència de l'infant
i la il·lusió de viure.

Senyor, que no perdi mai les ganes
de conèixer-te una mica més,
perquè us pugui estimar
i ser un humil deixeble teu. Amen.

ÉS TONTA!

Hem tornat de nou el MIJAC
després de les vacances del Nadal.
He preguntat pels infants del grup
que no han vingut...

De seguida hem passat a parlar de l'Andrea.
Un deia que no volia venir perquè s'avorria,
una altra, que no venia perquè no volia,
algú altre, deia alguna altra raó...

De sobte, la S... va dir:
"És que l'Andrea és tonta!"

Jo li vaig cridar l'atenció
sobre el que havia dit
i com ho havia dit,
perquè no és el mateix
dir que una persona fa tonteries
o dir que és tonta;
això últim és faltar-li el respecte
i això no s'ha de fer amb ningú
i menys amb una persona coneguda...
Per a tota resposta la S...

Va tornar a dir:

"l'Andrea és tonta!"

És veritat! És que és tonta!"

Senyor, no puc aguantar
tanta ràbia gratuïta,
tanta insolència sense sentit.
Em rebel·lo contra aquest tarannà
prepotent i egoïsta,
d'uns infants que ho tenen tot,
i ho han rebut tot.
Per què, Senyor, són així?

M'HAVIA PEGAT!

Avui, a l'escola,
m'ha sorprès un fet puntual.
Estàvem a classe, fent un control.
Cap al final,
un xaval que ja havia acabat,
ha començat a recollir
i ha tret un paraigua de la motxilla
i li ha donat a un company a l'esquena
com si fos una palanca.
Es veu que li ha agradat,
perquè, tot seguit, ha anat a buscar a un altre
per fer-li el mateix.
Aquest, normalment, és un noi tranquil,
però quan li ha donat el cop,
s'ha enfadat molt: s'ha aixecat,
i li ha donat un cop de puny
amb ràbia... i per si no era suficient
li ha volgut donar un altre.
El primer, lògicament,
li ha volgut tornar i...
ha començat una petita picabaralla.
Jo ràpidament els he cridat l'atenció
i han parat no sense reptar-se de nou.
Després he parlat amb aquest noi,
Dient-li que m'havia sorprès molt la seva reacció.
Ell, per tota resposta, m'ha dit:
"És que ell m'havia pegat!".

Per què aquesta resposta tan violenta, Senyor?
No bastava amb protestar i cridar-li l'atenció?
Ens cal recórrer sempre a la violència per defensar-nos?
On està, llavors, el límit? I el diàleg? I la tolerància? I...
Senyor, ens hem tornat massa violents!!!

L'AIXETA

L'altre dia una jove em comentava aquesta anècdota.
Com cada estiu es fa l'acollida
de nens i nenes saharauis.
És una activitat que va començar fa uns quants anys
i l'experiència és molt positiva.
L'estiu passat un d'aquests nois,
d'uns deu anys,
quan ja s'acomiadava de la família
amb la que havia passat l'estiu,
els hi va demanar un favor:
si el podien donar
una aixeta de la casa
per portar-la als seus pares,
perquè allà, al desert,
no tenien aigua a les haires
i així no l'haurien d'anar a buscar
cada dia al pou.

Què ens és de fàcil la vida aquí, Senyor!
Mai ens parem a pensar
que en altres llocs
no tenen ni el més bàsic per a sobreviure!

Aquell noi volia una aixeta...
potser pensava que l'aigua hi sortia
màgicament en accionar l'aixeta...
Quanta innocència, Senyor, en els ulls d'aquell noi!

¿No podries fer tu, Senyor, aixetes màgiques
que ragessin aigua... (o pau... o justícia...)
per a la gent que ho necessitem?

LA NOIA FELIÇ

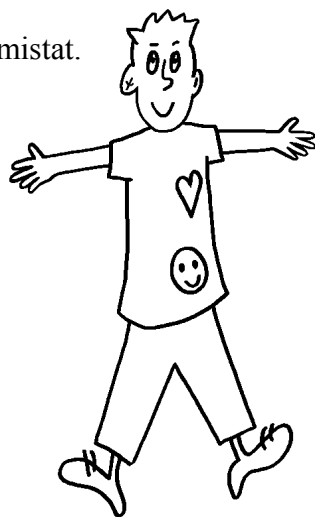
El cap de setmana passat
vam anar a una casa de colònies.
Van venir els xavals de sempre
i uns quants de nous,
amics dels altres.
Per una banda ens ha agradat
aquesta iniciativa,
perquè un dels objectius
que ens hem proposat enguany
és portar més amics al MIJAC.
Però també ens resulta una mica perillós
perquè al no conèixer-nos
poden xocar amb la dinàmica que portem.

En el grup de petits
hi havien tres nouvinguts
i una de les noies és una mica especial.
Tu, la deus conèixer bé, Senyor!
Crec que necessita que estiguis molt a sobre
perquè li costa seguir el ritme de la resta,
però en els jocs, oh Senyor,
en els jocs ha estat genial!
S'emocionava com feia temps no havia vist a ningú,
Cridava, saltava, gemia...
Vibrava amb el joc de l'equip
quan guanyàvem
o quan passava alguna cosa especial.
Ha estat magnífic, Senyor!
I et vull donar gràcies per aquesta
santa lliçó de tendresa.
Ara estic segur,
que només els qui siguin com ella
són dignes d'entrar a casa teva. Amen.

EL MEU AMIC JORDI

Fa temps que no veig al meu amic.
Havíem estat uns grans col·legues
des que ell va entrar en el MIJAC.
El recordo amb les seves grenyes
i aquella llarga jaqueta negra
i el pin del MDT...
Era un somiador i un revolucionari...
però amb un cor i una alegria immensos.
Sempre tenia molts projectes
i temps per estar amb els amics...
i li agradava molt parlar.
Jo a vegades m'enyadava
perquè amb ell no "aprofitava el temps".
Quants records, Senyor, d'aquella bona amistat.
La vida, però, com sempre fa,
ens ha distanciat una mica.
A ell no li han anat massa bé les coses
i ara es troba bastant sol.
I jo pateixo, Senyor.
No pateixo **per** ell, sinó **amb** ell.
Perquè em sap greu que es trobi així,
perquè crec que ja no és l'esperit
lliure i engrescador que era abans
i perquè la vida li ha donat bastants cops.
Jesús, tu que el coneixes bé,
ajuda'l a sobreposar-se,
dóna-li ànims perquè torni a ser com abans
i perquè torni a retrobar els amics.
Aquí li esperem, Senyor,
confiats i amb esperança,
perquè tu vas posar una bona llavor en el seu cor
i tard o d'hora donarà el seu fruit.
Aquí li esperem, Senyor!

EM PARLES A TRAVÉS DELS INFANTS

Senyor Jesús,
et dono gràcies
perquè m'has parlat
a través de l'Isma;
perquè a través d'ell
poses a prova
les meves conviccions
i la meva tasca educativa;
perquè, a través d'ell,
i gràcies a ell,
fas que intenti superar-me
i trobar sentit al que faig al MIJAC.

Et dono gràcies també
per l'alegria innata d'aquest noi,
perquè a través dels seus ulls
també aprenc a relativitzar coses,
i perquè veig que no guarda rancor als altres
quan aquests no el fan cas.

Gràcies, Jesús, per ser com ets
i per mostrar-me
que val la pena continuar treballant
per fer present el teu Regne d'amor.
Amen.

NOSALTRES I LA INFORMÀTICA

M'estic barallant, Senyor, amb l'ordinador.
Per què? Doncs, perquè ha deixat de fer
això tan senzill que li demano...
I no pensis que és res de l'altre món! No!
Només que continuï fent
el que estava fent fins ara.
Però mira per on, ara,
i per no sé quins set sous
ha deixat de fer.
Segur que he estat jo
el que ha tocat alguna tecla
que no hauria d'haver tocat...
O, potser ell, com altres vegades ha fet,
ha pres vida pròpia
i ha decidit deixar de fer
el que fins ara era tan "senzill"...
Així que aquí em tens
"enfadat com una mona"
amb aquesta "estúpida eina"
que no fa el que jo vull.

I se m'ha passat pel cap, Senyor,
que, molt sovint, ens passa això amb tu:
Que "deixes de fer" el que volem que facis
i llavors ens enfadem amb tu...

Senyor, quan m'enfadi amb tu perquè
et tracto com al meu "ordinador",
fes el favor de parlar-me a cau d'orella,
molt suament i molt a poc a poc,
per fer-me adonar del meu gran error.
Senyor, no deixis que et tracti com al meu ordinador!